

Sygn. akt VIII GC 681/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Komarewska

Protokolant: referent stażysta Angelika Tarasiuk

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 5 100,00 zł (pięć tysięcy sto złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 22.05.2013r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 990,31 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 1 217,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Zwraca pozwanemu kwotę 800,00 zł tytułem nie wykorzystanej zaliczki uiszczonej na poczet opinii biegłego.

IV. Zwraca powodowi kwotę 114,69 zł tytułem nie wykorzystanej zaliczki uiszczonej na poczet opinii biegłego.

SSR Anna Komarewska

Sygn. akt: VIII GC 681/13

UZASADNIENIE

Powód R. K. w dniu 22 maja 2013 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 5.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania. Wniósł również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania podał, iż w wyniku zaistniałego zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ samochód stanowiący jego własność. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie. Zdaniem powoda, ustalona i wypłacona przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego wysokość odszkodowania jest zaniżona, w związku z czym zażądał jej uzupełnienia o kwotę dochodzoną w sprawie (pозew, k. 2-3).

Pozwany w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia. Nie uznał powództwa twierdząc, iż w toku postępowania likwidacyjnego ustalił rozmiar szkody i z tego tytułu wypłacił pozwanemu odpowiadającą kosztom naprawy pojazdu kwotę 6.170,93 zł netto. Odszkodowanie zostało ustalone przy wykorzystaniu do naprawy części zamiennych: oryginalnych oraz o porównywalnej jakości jak uszkodzone, co

dopuszczają obowiązujące przepisy prawa. Nadto, zdaniem pozwanej, wiek pojazdu, jego nieustalony stan techniczny i intensywna eksploatacja uzasadniły przypuszczenie, iż zastosowanie części oryginalnych doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu. Z tego względu wysokość odszkodowania jest właściwa i adekwatna do poniesionej szkody. W związku z powyższym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa (odpowiedź na pozew, k. 13-21).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 12 kwietnia 2013 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki S. o nr rej. (...), stanowiący własność powoda. Przedmiotowy pojazd służył powodowi do prowadzenia działalności gospodarczej, w ramach której świadczył usługi transportowe (k. 29). Sprawca zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia OC zawartą z pozwanym. Pozwany temu nie kwestionował i przyznał fakt ponoszenia odpowiedzialności za skutki przedmiotowej kolizji z uwagi na wyżej wskazaną umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą ze sprawcą kolizji.

Wobec tego faktu powód zwrócił się do pozwanego o naprawienie szkody, zaś pozwany uznał roszczenie powoda za słuszne co do zasady. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił zakres uszkodzeń, po czym wysokość odszkodowania określił na kwotę 6.170,93 zł netto, którą następnie wypłacił poszkodowanemu. Powód nie godząc się na powyższe wniósł pozew o dopłatę części należnego mu odszkodowania w kwocie 5.100 zł wskazując, że dochodzona kwota stanowi roszczenie częściowe.

Wyżej opisany stan faktyczny był bezsporny między stronami.

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego uznał roszczenie powoda za słuszne.

Stosownie do treści art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Szkada objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według zasad ogólnych określonych w art. 361-363 k.c. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNCP 1973/6 poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.06.2003 r., sygn. akt V CKN 308/01 nie publ.).

Spór w niniejszym postępowaniu dotyczył należnej powodowi wysokości odszkodowania.

Pozwany bowiem ustalając wysokość odszkodowania na kwotę 6.170,93 zł netto twierdził, iż kwota ta jest właściwa. Wskazał, że z uwagi wiek, nieustalony stan techniczny i intensywną eksploatację samochodu powoda, uzasadnione jest użycie do naprawy zamienników oryginalnych części zamiennych.

Powód twierdził jednak, iż ustalając wysokość odszkodowania w należnej mu części pozwany znacznie zaniżył koszty naprawy pojazdu. W konsekwencji należne mu jest odszkodowanie w wyższej wysokości niż ustalonej przez pozwanego.

Wobec rozbieżności stanowisk stron w przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej dla określenia należnego poszkodowanemu odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) wskutek zdarzenia z dnia 12 kwietnia 2013 r., w tym: ustalenia czy pojazd został naprawiony po dacie szkody, jakie części zostały wykorzystane do naprawy pojazdu, czy pojazd został przywrócony do stanu sprzed wystąpienia szkody, czy w pojeździe były dokonane wcześniejsze naprawy, oraz w jakim zakresie zostały one wykonane, jaki był koszt ewentualnej rzeczywistej naprawy; nadto należało ustalić koszty naprawy pojazdu przy uwzględnieniu kosztów naprawy w warsztatach lokalnych miejsca zamieszkania poszkodowanego (z wykorzystaniem części oryginalnych oraz części zamiennych alternatywnych dopuszczonych do obrotu na terenie UE oraz posiadających stosowne certyfikaty jakości), oraz stopnia amortyzacji uszkodzonych elementów pojazdu związanych z jego eksploatacją; ustalić wzrost wartości pojazdu przy uwzględnieniu naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych producenta oraz części zamiennych dopuszczonych do obrotu na terenie UE oraz posiadających stosowne certyfikaty jakości; ustalić czy części alternatywne, jakie mogły być wykorzystane do naprawy samochodu, posiadają odpowiednia właściwości techniczne, które zapewniają właściwe korzystanie z pojazdu po naprawie oraz zapewnią mu poprzedni wygląd estetyczny (k. 50-51).

Biegły sądowy J. W. w oparciu o akta sprawy, dokonane oględziny pojazdu oraz system rozliczeniowy A. oszacował wartość naprawy pojazdu na kwotę 24.156, 54 zł brutto (19 639, 46 zł netto), przy użyciu oryginalnych części producenta, oraz części zamiennych, według średnich cen rynkowych roboczogodziny stosowanych w dniu powstania szkody w wysokości 100 zł. Po dokonanych oględzinach pojazdu biegły stwierdził, iż pojazd nie jest naprawiony kompletnie (dokumentacja zdjęciowa k. 70-76). We wnioskach wskazał, iż pojazd przygotowano na tyle, aby można było używać go do jazdy. Biegły podniósł, iż główne elementy dotyczące przedmiotowej szkody albo nie występują jako zamienniki alternatywne, albo też nie były wcześniej zamontowane jako części alternatywne. Zdaniem biegłego skoro uszkodzone części pojazdu były częściami oryginalnymi- zastąpienie ich takimi samymi nie może podnieść wartości pojazdu. Stosownie do powyższego w opinii biegłego nowe części zamienne, jakie mogły być wykorzystane do naprawy to: szyba czołowa (351, 76 zł netto), oraz reflektor prawy (512,20 zł netto). Biegły posłużył się przy tym uproszczonym schematem rynku części zamiennych z uwzględnieniem zasad (...) od 31.05.2010 r. Pozostałe dostępne na rynku elementy potrzebne do naprawy pojazdu, jako alternatywne, w opinii biegłego nie spełniają kryteriów jakościowych i geometrycznych zarysów części, wobec czego należy zastosować części oryginalne producenta. W sumie koszt naprawy w opinii biegłego wynosić będzie 24.156,54 zł brutto (19.639,46 zł netto)(opinia k. 63-79, kalkulacja szkody k. 80-85).

Strony nie wniosły zarzutów do opinii biegłego (k.99).

Sąd uznał wskazane przez biegłego w opinii ustalenia co do wysokości kosztów naprawy za miarodajne. Zdaniem Sądu, sporządzona w sprawie opinia jest w pełni rzetelna, fachowa i obiektywna. Biegły oparł się na przedstawionym mu materiale dowodowym, a dokonane przez niego wyliczenia zostały w całości uzasadnione i precyzyjnie omówione. Wysokość stawek za roboczogodzinę zostały ustalone w odniesieniu do stawek istotnie stosowanych na rynku lokalnym w dniu powstania szkody. Także przyjęte ceny części oryginalnych pochodzących od producenta, jak i części zamiennych o porównywalnej jakości, wykorzystanych dla określenia kosztów naprawy pojazdu, odpowiadają cenom takich części i materiałów stosowanym w obrocie i nie są zawyżone. Ostatecznie za racjonalne należy uznać ustalenia biegłego co do zasadności użycia do naprawy pojazdu części oryginalnych jak i ich zamienników.

Mając zatem na względzie przepis art. 233 § 1 k.p.c., brak było podstaw by przyjąć, że wnioski przedstawione przez biegłego w opinii obciążone były błędami lub nieścisłościami niepozwalającymi na oparcie się o tą opinię dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłego, podstawami teoretycznymi opinii, sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków, doszedł do przekonania o konieczności uznania

ją za wiarygodny dowód w sprawie, przesądzający o ustaleniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7.11.2000 r. w sprawie I CKN 1170/98, publ. OSNC z 2001 r., z. 4, poz. 64).

O czym wyżej wskazano, zgodnie z art. 361 § 2 k.c. i 363 § 1 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł i powinno ono nastąpić według wyboru poszkodowanego przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W sprawie naprawienie szkody powinno nastąpić przez wypłatę świadczenia odpowiadającego wysokości kosztów koniecznych i niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu, jaki istniał przed zdarzeniem. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2003 r. (sygn. akt III CZP 32/03, publ. Wokanda 2003/7-8, s. 5), które to stanowisko Sąd w pełni podziela, „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. Przez koszty takie rozumieć należy koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego używalności technicznej istniejącej przed wypadkiem przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu. Zdaniem Sądu metodą taką będzie naprawa pojazdu powoda przy wykorzystaniu oryginalnych części producenta i zamienników uszkodzonych części, w zakresie w jakim mogą być użyte, wskazanym w sporządzonej opinii. Biegły zaznaczył, że w przypadku uszkodzonej szyby i prawego reflektora możliwe jest zastosowanie ich nowych zamienników, o porównywalnej jakości.

Stąd w oparciu o powyższe oraz bazując na ustaleniach biegłego przyjął, że wysokość szkody, jaką poniósł powód w wyniku zdarzenia z dnia 12 kwietnia 2013 r. odpowiadającą kosztom naprawy pojazdu wynosi 19.639,46 zł netto. Dochodzone zatem pozwem roszczenie, jako mieszczące się w granicach wysokości poniesionej przez powoda szkody, było zasadne i podlegało uwzględnieniu. Odszkodowanie w kwocie zasądzonej w sprawie oraz dotychczas wypłacone już powodowi przez ubezpieczyciela (6.170,93 zł netto + 5.100 zł) jest kwotą niższą niż wyliczony przez biegłego koszt naprawy pojazdu, stąd należało orzec jak w sentencji wyroku.

Podstawę zasądzenia powyższej kwoty stanowi art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c., art. 822 k.c. i 363 k.c.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c., zasądzając je w granicach żądania powoda. Termin początku biegu odsetek nie był przez pozwanego kwestionowany.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, dlatego też wobec zgłoszonego żądania, należy się jej zwrot poniesionych kosztów procesu.

W skład kosztów procesu poniesionych przez powoda wchodziły: opłata stosunkowa w wysokości 255 zł (k. 38) ustalonej na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.), wydatki poniesione w związku ze sporządzeniem opinii przez biegłego w wysokości 735, 31 zł (k. 89), koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł ustalonej w oparciu o § 6 pkt 4 zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) do których doliczyć należało kwotę 17 zł (k. 5) z tytułu poniesionej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego stosownie do treści części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. nr 225, poz.1635 ze zm.).

Wobec niewykorzystania zaliczki wniesionej przez pozwanego na poczet opinii biegłego, w kwocie 800 zł (k. 48) Sąd, stosownie do 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.) zarządził jej zwrot.

Wobec wniesienia przez powoda zaliczki w kwocie 850 zł (k. 54), w zakresie pozostałej po sporządzeniu opinii niewykorzystanej kwoty 114,69 zł, na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano jej zwrot na rzecz strony powodowej.

SSR Anna Komarewska